

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **Z. B.**, zast. Mgr. Liborem Janků, advokátem, se sídlem Cheb, Májová 23, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: M. Š., v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 2. 2007, č. j. 30 Ca 77/2004 – 76,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta žaloba žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení proti rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 20. 8. 2004, č. j. 1885/RR/RO/SP/04, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení proti rozhodnutí Městského úřadu v Lubech ze dne 9. 2. 2004, č. j. 598/03-výst., (dále též „prvostupňový správní orgán“) kterým byla podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dodatečně povolena stavba stavebníků M. W. a P. H. - stavební úpravy a přístavba stávajícího rekreačního objektu č. ev. 5 na stav. parc. č. 8 a části pozemku parc. č. 58/1 k. ú. S. R. a zpevněné plochy pro parkování osobních automobilů na pozemku parc. č. 572/1 a 58/1 k. ú. S. R.

V obsáhlém odůvodnění rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní vývoj věci a dále konstatoval, že na základě skutečností uvedených v „odvolání ze dne 27. 2. 2004“, potvrzených sdělením Okresního soudu v Chebu a podle ust. § 33b z. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, zanikla plná moc k zastupování paní Z. V., udělená Mgr. Liborovi Janků dne 1. 3. 2001, úmrtím zmocnitele, tedy dne 31. 3. 2002. Od této doby Mgr. Libor Janků neměl oprávnění přebírat za výše jmenovanou žádné písemnosti zaslané správními orgány

(OkÚ Cheb, KÚKK) a skutečnost, že došlo k úmrtí zmocnitele měl oznámit správním orgánům. Protože správní orgány neměly informaci o úmrtí paní Z. V., na základě kterého pozbyla platnost plná moc udělená Mgr. Liborovi Janků, zasílaly veškeré písemnosti v souladu s ust. § 25 odst. 3 zákona č. 71/1967 o správním řízení (správní řád), pouze jejímu právnímu zástupci. Vzhledem k tomu, že Mgr. Libor Janků písemnosti přebíral a nesdělil správním orgánům skutečnost týkající se úmrtí zmocnitele, měl prvostupňový správní orgán za to, že plná moc je stále platná. Při zahájení projednání v předmětné věci ověřil prvostupňový správní orgán okruh vlastníků sousedních pozemků z výpisu z katastru nemovitostí. Vzhledem k tomu, že Z. V. vlastnila v katastrálním území S. R. pouze rekreační objekt, nebyla registrována v evidenci obyvatelstva a prvostupňový správní orgán neměl jinou možnost ověřit informaci o vlastnicích sousedních pozemků, než z výpisu z katastru nemovitostí, kde byla stále uvedena jako vlastníka pozemků. Mgr. Libor Janků převzal dne 26. 9. 2003 oznámení ze dne 22. 9. 2003 o zahájení nového projednání ve věci nařízení odstranění stavby podle ustanovení § 88 stavebního zákona. Protože se jednání dne 7. 10. 2003 nezúčastnila ani paní Z. V. ani její zástupce a nebyly podány žádné námítky a připomínky, pojal prvostupňový správní orgán pochybnost, zda je paní V. stále zastupována Mgr. Liborem Janků a tedy, zda bylo oznámení o zahájení nového projednání zasláno správně. Z tohoto důvodu zaslal prvostupňový správní orgán Mgr. Liborovi Janků dne 8. 10. 2003 dotaz, zda nadále zastupuje paní Z. V. v předmětné věci. Dne 7. 11. 2003 obdržel prvostupňový správní orgán od Mgr. Libora Janků odpověď, ve které sdělil, že je i nadále právním zástupcem paní Z. V. K tvrzení žalobkyně uvedenému v odvolání, že prvostupňový správní orgán zcela nepravdivě odůvodňuje nepřítomnost a absenci vyjádření účastníka řízení neomluvenou absencí právního zástupce při místním šetření, žalovaný uvedl, že v jeho písemnosti č. j. 796/RR/RO/SP/04, kterou Mgr. Libor Janků obdržel dne 31. 5. 2004 je uvedeno, že spisový materiál neobsahuje žádný doklad o tom, že by se Mgr. Libor Janků řádně omluvil z jednání v předmětné věci konané dne 7. 10. 2003. Toto tvrzení nebylo doloženo žádným dokladem o řádné omluvě ani v rámci odvolání. Pouze je zde toto tvrzení opět uvedeno bez toho, že by bylo jakkoli podloženo. K tvrzení žalobkyně, že omluva byla provedena s odůvodněním, že Mgr. Libor Janků neměl k dispozici stanovisko svého klienta, žalovaný uvedl, že zhruba po roce a půl měla být Mgr. Liborovi Janků známa skutečnost, že klientka zemřela. V přípisu Mgr. Libora Janků, který prvostupňový správní orgán obdržel dne 7. 11. 2003 je pouze sdělení, že Mgr. Libor Janků je stále ještě zástupcem paní Z. V., což podle ustanovení občanského zákoníku vztahujícím se k udělení plné moci nebyla již zhruba rok a půl pravda. Uvedený přípis neobsahuje žádné další informace nasvědčující skutečnosti, že by se Mgr. Libor Janků se svou klientkou nemohl spojit a není zde uveden ani náznak, že by v tomto smyslu komunikoval s příslušným správním orgánem. Žalovaný označil za zarážející, že Mgr. Libor Janků nereagoval na oznámení prvostupňového správního orgánu ze dne 22. 9. 2003 dříve. Reagoval až na dotaz prvostupňového správního orgánu ze dne 8. 10. 2003, kterým se prvostupňový správní orgán v souladu s ust. § 32 správního řádu snažil zjistit skutečný stav věci a prvostupňovému správnímu orgánu dne 7. 11. 2003 sdělil, že stále zastupuje paní Z. V. Na základě absence jakéhokoli dokladu o provedení řádné omluvy považoval žalovaný uvedené tvrzení žalobkyně za neprokázané a nepřihlédl k němu. Žalovaný neshledal důvodnými ani další námítky žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení spočívající v nezachování práva účastníka řízení k uplatnění námitek, či hmotněprávních vadách rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, nerespektování původně uplatněných námitek zemřelého účastníka řízení a nerespektování právního názoru správního orgánu vyššího stupně.

Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně a zúčastněná osoba podaly žalobu u Krajského soudu v Plzni v níž namítaly, že prvostupňový správní orgán při vydání svého rozhodnutí ze dne 9. 2. 2004 o dodatečném povolení stavby ignoroval skutečnost, že věc byla vrácena po rozhodnutí odvolacího správního orgánu o opravném prostředku proti rozhodnutí o nařízení odstranění nedovolené stavby. Zhojení protiprávního stavu provedl prvostupňový

správní orgán neprocesním způsobem s tím, že nařídil ústní jednání a místní šetření, kterého se žalobkyně ani jejich právní zástupce nemohli zúčastnit, tedy není pravdou, že se nedostavili bez omluvy, přičemž zápis o jednání nebyl žalobkyním doručen a tedy opět není pravdou, že nebylo využito možnosti seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit námítky a připomínky. Ústním jednáním a místním šetřením dne 7. 10. 2003 nebyl a nemohl být odstraněn protiprávní stav v rozporu s ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. nesoulad stavby s veřejným zájmem. Názor žalovaného týkající se právních účinků zastoupení klienta advokátem, které je omezeno na dobu života zastoupeného, žalobkyně sdílí. Žalovaný se ovšem zabýval otázkou, která mu jednoznačně nepřísluší a to otázkou, zda advokát mohl zjistit podstatnou okolnost spočívající ve smrti klientky, namísto toho, aby zajistil oprávněný zásah na ochranu práva žalobkyň porušeného protiprávním jednáním zúčastněných osob, v rozporu s ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Nápravu zjednal pouze právní předchůdce žalovaného - Okresní úřad v Chebu. Nezákonný postup žalovaného je o to více zásadní, že se žalovaný necítil být vázán správným právním názorem svého právního předchůdce. Žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, z jehož dikce vyplývá, že dodatečné povolení stavby je výjimečným opatřením a pozitivní důsledek prospěchu veřejnému zájmu musí značně převýšit nad právním zájmem společnosti. Zřízení restauračního zařízení není ve veřejném zájmu, neboť se nejedná o zařízení veřejně prospěšného účelu a četnost těchto provozoven v místě samém a okolí nevyvolává potřebu a zájem veřejnosti na zřízení další takové provozovny. Veřejný zájem byl výslovně porušen, neboť stavba nejen že byla v čase jejího zřízení stavbou nepovolenou, ale byla také provedena v nemovitosti, která slouží rekreačnímu účelu. Došlo tak k porušení nejen procesní právní povinnosti ve stavebním správním řízení, ale také povinnosti založené stavebně technickým stavem předmětné nemovitosti. Z výše uvedených důvodů porušil žalovaný a zúčastněné osoby ust. § 4 odst. 1 a 6, § 8 odst. 2, § 10 odst. 2, § 13, § 16 odst. 1, § 17, § 25, § 44 a § 47 vyhl. č. 137/1998 Sb. Žalobkyně a osoba zúčastněná navrhly, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému zaplatit žalobkyni a osobě zúčastněné náhradu nákladů řízení a právního zastoupení, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a zavázal jej k náhradě nákladů řízení. Dále požádal o přiznání odkladného účinku žaloby, neboť pokračování ve zřizování dodatečně povolené stavby působí již samotným prováděním žalobkyni a osobě zúčastněné újmu, neboť nemohou nemovitosti ve svém vlastnictví užívat bez omezení k obvyklému účelu.

Žalovaný ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby uvedl, že je toho názoru, že v dané věci nejsou podmínky pro přiznání odkladného účinku splněny.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobkyně a osoba zúčastněná citují ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, avšak ve znění účinném do 30. 6. 1998, přičemž však od 1. 7. 1998 je účinná novela stavebního zákona, kterou došlo nejen ke změně dikce ust. § 88 odst. 1 písm. b), ale i ke změně náhledu na řízení vedené podle tohoto ustanovení. Skutečnost, že se žalovaný necítil být vázán právním názorem svého předchůdce Okresního úřadu v Chebu v žádném případě nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žádný právní předpis povinnost právního nástupce řídit se právním názorem právního předchůdce totiž nestanoví. Podle žalovaného nelze naprosto souhlasit s tvrzením žalobkyně a osoby zúčastněné, že prvostupňový správní orgán na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2003, č. j. 628/RR/RO/SP/03, kterým bylo jeho rozhodnutí zrušeno a vráceno k novému projednání, chtěl neprocesním způsobem zhojit protiprávní stav.

Usnesením ze dne 18. 2. 2005, č. j. 30 Ca 77/2004 – 49, Krajský soud v Plzni zamítl návrh na přiznání odkladného účinku žaloby.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 7. 2. 2007, č. j. 30 Ca 77/2004 – 76, žalobu zamítl, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. K námitce žalobkyně a osoby zúčastněné, že prvostupňový správní orgán provedl zhojení protiprávního stavu neprocesním způsobem tím, že nařídil ústní jednání a místní šetření, kterého se žalobkyně a osoba zúčastněná ani jejich právní zástupce nemohli zúčastnit, krajský soud uvedl, že se ve správních spisech nenachází žádný doklad o tom, že by se Mgr. Libor Janků (ač věděl, že ústní jednání spojené s místním šetřením bylo nařízeno na 7. 10. 2003) z tohoto jednání řádně omluvil a že by využil možnosti seznámit se se spisem a vyjádřit námitky. Konkrétní ani doklady o údajné nepravdivosti tvrzení o nedostavení se na ústní jednání spojené s místním šetřením bez omluvy a tvrzení o nevyužití možnosti seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit námitky a připomínky nebyly předloženy ani v řízení o žalobě. S tvrzením žalobkyně a osoby zúčastněné, že ústním jednáním a místním šetřením nebyl a nemohl být odstraněn zmíněný protiprávní stav se krajský soud ztotožnil. Dále konstatoval, že ze správních spisů ostatně není patrné, že by to kdokoliv od ústního jednání a místního šetření očekával. V řízení o odstranění stavby představuje i ústní jednání a místní šetření toliko procesní úkon, protiprávní stav je možné odstranit až meritorním rozhodnutím správního orgánu. Z jakého důvodu však to, že protiprávní stav nebyl odstraněn tím, čím ani odstraněn být nemohl, má znamenat „zcela zásadně relevantní skutečnost“, je ovšem podle krajského soudu naprosto nejasné. Nedůvodnost námitky, že se rozhodnutí žalovaného zabývá výhradně procesní otázkou zastoupení žalobkyň a právní předchůdkyně žalobkyň Z. V. je podle krajského soudu zřejmá už z pouhého nahlédnutí do odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného. Ohledně žalobní námitky týkající se skutečnosti, že se žalovaný zabýval otázkou která mu jednoznačně nepřísluší a to otázkou, zda advokát mohl zjistit podstatnou okolnost spočívající ve smrti klientky, krajský soud konstatoval, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného dokládá nikoliv to, že by se žalovaný zabýval otázkou, zda advokát mohl zjistit smrt své klientky, nýbrž to, že žalovaný vyjádřil zcela případný názor, že plná moc k zastupování paní Z. V. zanikla úmrtím zmocnitele a že od této doby Mgr. Libor Janků neměl oprávnění přebírat za výše jmenovanou žádné písemnosti zaslané správními orgány a že měl úmrtí zmocnitele oznámit správním orgánům. K námitce žalobkyně a osoby zúčastněné, že se žalovaný necítil být vázán právním názorem svého právního předchůdce Okresního úřadu v Chebu krajský soud uvedl, že k odchýlení se správního orgánu od právního názoru jeho právního předchůdce může dojít jen v důvodných případech a že taková odchylka musí být vždy řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Z rozhodnutí žalovaného, ani z řízení, která jim předcházela, není nikterak patrné, že by se správní orgán, na který působnost Okresního úřadu Cheb, referátu regionálního rozvoje přešla, od názoru svého právního předchůdce odchýlil. Soud neshledal důvodnou ani námitku spočívající v postupu žalovaného a stavebníků v rozporu s ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Úspěch žaloby proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby je podmíněn především kvalifikovaným zpochybněním prokázání souladu stavby se zákonnými kritérii. Namísto toho však žalobkyně uvádějí pro daný případ irelevantní skutečnosti.

Proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Plzni podala stěžovatelka včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. z. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) Stěžovatelka má za to, že ze strany správních orgánů došlo k závažnému procesnímu pochybení spočívajícím v tom, že prvostupňový správní orgán v oznámení o zahájení nového projednání ve věci odstranění stavebních úprav ze dne 22. 9. 2003 nesprávně a mylně informoval původní účastníci řízení paní Z. V., která v průběhu správního řízení zemřela, o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Po skončení správního řízení před prvostupňovým správním orgánem již účastnice řízení nebyla vyzvána k možnosti seznámení se se spisem. Tímto pochybením došlo ze strany prvostupňového správního orgánu k porušení ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, kdy účastníci řízení nebyla poskytnuta možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladu správního orgánu i ke způsobu jeho zjištění, příp. navrhnout jeho doplnění. Podle stěžovatelky spočívá závažné procesní

pochybení prvostupňového správního orgánu také v tom, že v oznámení o zahájení nového projednání ve věci odstranění stavebních úprav ze dne 22. 9. 2003 bylo nesprávně deklarováno, že námitky a připomínky mohou uplatnit účastníci řízení před místním šetřením. Tento postup je v rozporu se správním řádem, neboť v řízení o odstranění stavby nelze použít koncentrační zásadu. Další procesní pochybení spatřuje stěžovatelka v tom, že žádným úkonem prvostupňového správního orgánu nebylo vyhověno požadavku zástupce Hasičské záchranné služby vzneseného při místním šetření dne 7. 10. 2003, kdy z jeho strany bylo požadováno předložení projektové dokumentace obecných úprav k posouzení zajištění bezpečnostních opatření. Žalovaný nesplnil svou povinnost stanovenou v ust. § 59 odst. 1 správního řádu přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu a odstranit vady řízení. Stěžovatelce jako účastníci původního řízení byla odňata možnost účastnit se řízení, což ve svém důsledku mělo podstatný vliv na vlastní rozhodnutí. Stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Plzni v celém rozsahu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatelka navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl k otázce úmrtí předchozí účastnice řízení Z. V., že prvostupňový správní orgán v daném případě vycházel ze skutečnosti uvedené ve výpisu z katastru nemovitostí, kterou však nebylo možno aktuálně ověřit, např. záznamem v evidenci obyvatelstva, protože nemovitost ve vlastnictví paní Z. V. sloužila k rekreačním účelům, tudíž v ní jmenovaná neměla trvalé bydliště a nebyla uvedena v registru obyvatelstva, ze kterého by bylo možno zjistit skutečnost, že došlo k úmrtí účastníka řízení. Žalovaný je toho názoru, že prvostupňový správní orgán vyčerpal všechny jemu dostupné možnosti pro získání informace vedoucí ke stanovení okruhu účastníků řízení. Prvostupňový správní orgán se o úmrtí účastníka řízení nedozvěděl ani v rámci doručování písemností, jelikož paní Z. V. zplnomocnila Mgr. Libora Janků k zastupování v řízení a prvostupňový správní orgán tak zasílal písemnosti jí určené v souladu s ustanovením § 25 odst. 3 správního řádu jejímu zástupci Mgr. Liborovi Janků. Vzhledem k tomu, že Mgr. Libor Janků v rozporu s ust. § 33b odst. 1 písm. d) občanského zákoníku přebíral ještě zhruba 5 písemností od správních orgánů jako zástupce účastnice řízení, přestože plná moc zanikla smrtí zmocnitele, neměl prvostupňový správní orgán z čeho dovodit skutečnost, že na základě úmrtí paní Z. V. došlo ke změně okruhu účastníků řízení. Žalovaný je toho názoru, že Mgr. Libor Janků v daném případě hrubě porušil nejen ustanovení občanského zákoníku, když přibližně roku a půl neoprávněně přebíral písemnosti zesnulé paní Z. V., v době, kdy již k tomu neměl zákonné oprávnění ale porušil i ust. § 4 správního řádu podle kterého jsou účastníci řízení a v návaznosti na ust. § 17 odst. 1 správního řádu i jejich zástupci, povinni spolupracovat se správními orgány v průběhu celého řízení. Přestože bylo Mgr. Liboru Janků známo, že proběhlo jednání, na kterém mohli účastníci řízení podat námitky, odpověděl na dotaz prvostupňového správního orgánu pouze, že je i nadále právním zástupcem Z. V. bez dalšího sdělení. Na základě uvedené písemnosti prvostupňový správní úřad dospěl k závěru, že zastupování Z. V. Mgr. Liborem Janků stále trvá a nebyl důvod k jakékoli pochybnosti o stanoveném okruhu účastníků řízení. Námitka stěžovatelky vztahující se k okruhu účastníků řízení, která je deklarována jako pochybení prvostupňového správního orgánu, je ve své podstatě zásadním pochybením Mgr. Libora Janků. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta jako nedůvodná.

Nejvyšší správní soud dříve než rozhodl o podaném opravném prostředku musel rozhodnout o návrhu stěžovatelky na vyslovení odkladného účinku kasační stížnosti. Usnesením ze dne 29. 5. 2007, č. j. 4 As 15/2007 - 116, nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek, neboť neshledal podmínky pro jeho přiznání ve smyslu ust. § 73 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti,

přičemž neshledal vady, k nimž podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud předepisuje, že jeho úkolem je v tomto řízení přezkoumat, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. specifikované stěžovatelem.

Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Stěžovatelka v postavení žalobkyně před Městským soudem v Praze namítala, že se její zástupce, ani ona sama nemohla zúčastnit ústního jednání a místního šetření, přičemž zápis o jednání jí nebyl doručen. Dále namítala, že se žalovaný zabýval otázkou, která mu nepříslušela, spočívající v tom, zda advokát mohl zjistit podstatnou okolnost spočívající ve smrti klientky, nezákonný postup žalovaného v rozporu s ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, skutečnost, že se žalovaný necítil být vázán správním právním názorem svého právního předchůdce, rozpor zřízení restauračního zařízení s veřejným zájmem a porušení stavebně technických norem.

Z obsahu žaloby a rovněž ze soudně přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného, je zřejmé, že převážná část důvodů kasační stížnosti tak, jak je formulovala stěžovatelka, nemůže z pohledu výše citovaného ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. obstát. Výtky ohledně nesprávného uvedení možného způsobu uplatnění námitek a připomínek v oznámení o zahájení nového projednání ve věci odstranění stavebních úprav ze dne 22. 9. 2003, nevyhovění požadavku zástupce Hasičské záchranné služby vzneseného při místním šetření dne 7. 10. 2003 a nesplnění povinností žalovaného přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu a odstranit vady řízení stěžovatelka nevtělila do podané žaloby, takže se jimi Krajský soud v Plzni nemohl zabývat. Předmětem přezkumu rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem je na podkladě důvodů stěžovatelkou v kasační stížnosti vymezených, podřaditelných pod některé z ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., posoudit, zda se soud správně, v souladu se zákonem vyrovnal se všemi žalobními body. V této fázi řízení nelze zkoumat postup žalovaného správního orgánu a jeho rozhodnutí z pohledu otázek, které krajský soud neřešil proto, že nic takového žalobkyně v žalobě nepožadovala.

K námitce stěžovatelky týkající se skutečnosti, že prvostupňový správní orgán v oznámení o zahájení nového projednání ve věci odstranění stavebních úprav ze dne 22. 9. 2003 nesprávně a mylně informoval původní účastníci řízení paní Z. V., která v průběhu správního řízení zemřela o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, čímž podle stěžovatelky došlo ze strany prvostupňového správního orgánu k porušení ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, kdy takto účastníci řízení nebyla poskytnuta možnost vyjádřit se

před vydáním rozhodnutí k podkladu správního orgánu i ke způsobu jeho zjištění, příp. navrhnout jeho doplnění, Nejvyšší správní soud konstatuje, že otázkou způsobu vyrozumění o ústním jednání konaném dne 7. 10. 2003 se již žalovaný podrobně zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Také podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze prvostupňovému správnímu orgánu k jeho postupu při vyrozumívání účastníků řízení o uvedeném ústním jednání cokoli vytknout. Ve správním spise je obsažena plná moc ke všem právním úkonům ze dne 1. 3. 2001 (tzv. generální plná moc) udělená účastnicí tohoto řízení paní Z. V. Mgr. Liboru Janků k zastupování ve všech právních věcech. Na základě této plné moci zastupoval Mgr. Libor Janků, advokát, paní Z. V. v řízení o dodatečném povolení stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Podle ust. § 25 odst. 3 správního řádu, má-li účastník řízení zástupce s plnou mocí pro celé řízení, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci. Tomu odpovídá i ustálená judikatura ve správním soudnictví, kdy již Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 10. 3. 1997, č. j. 7 A 204/94 – 27, konstatoval, že *jestliže správní orgán v rozporu s ustanovením § 25 odst. 3 správního řádu doručí rozhodnutí účastníku řízení (který je podle založené plné moci řádně zastoupen), a nikoliv jeho zástupci, nejde o řádné doručení rozhodnutí, a účinky oznámení rozhodnutí ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu a s tím spojené důsledky nenastanou*. Nejvyšší správní soud pak ve svém rozsudku ze dne 28. 4. 2004, č. j. 7 A 125/2001 – 39, publikovaném pod č. 509/2005 Sb. NSS konstatoval, že opomenutí doručit rozhodnutí advokátovi s plnou mocí je podstatnou vadou řízení. Prvostupňový správní orgán tedy postupoval správně, když veškeré písemnosti v průběhu řízení včetně vyrozumění o ústním jednání, zasílal uvedenému zástupci. Jak vyplývá z doručenky založené ve správním spise, toto vyrozumění bylo zmíněnému zástupci řádně doručeno dne 26. 9. 2003 a skutečnost, že bude konáno ústní jednání tak byla zástupci paní Z. V. známa.

Vzhledem k tomu, že se k ústnímu jednání konanému dne 7. 10. 2003 Z. V. ani její zástupce nedostavili, obrátil se prvostupňový správní orgán přípisem ze dne 8. 10. 2003 na Mgr. Libora Janků s dotazem, zda nadále zastupuje paní Z. V. v předmětné věci. Takovýto postup prvostupňového správního orgánu považuje Nejvyšší správní soud za maximálně vstřícný vůči účastníku řízení, neboť zákon takovou povinnost správnímu orgánu neukládá; nutno zdůraznit v této souvislosti jeho rychlost a bezodkladnost. Z takového postupu vyplývá snaha prvostupňového správního orgánu chránit a respektovat práva účastníka řízení. Těžko lze po správním orgánu vyžadovat, aby v průběhu řízení průběžně ověřoval skutečnost, zda jsou účastníci řízení stále naživu. Na zmíněný přípis reagoval zástupce paní Z. V. sdělením, že je i nadále jejím právním zástupcem. Z výše uvedeného vyplývá, že prvostupňový správní orgán vykonal vše potřebné pro to, aby práva účastníka řízení stanovená v ust. § 33 odst. 2 správního řádu (vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, ke způsobu jejich zjištění, případně navrhnout jejich doplnění) byla zachována.

Skutečnost, že prvostupňový správní orgán považoval za účastnici řízení zemřelou paní Z. V. zastoupenou Mgr. Liborem Janků a nikoli její právní nástupce, lze sice považovat za určité pochybení prvostupňového správního orgánu, které však nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí a to i s ohledem na skutečnost, že jak zemřelá paní Z. V., tak i její právní nástupkyně (stěžovatelka a M. Š.) byly v řízení zastoupeny stejným zástupcem, a to Mgr. Liborem Janků. Uvedený zástupce, který v řízení vystupoval již od roku 2001 byl nepochybně s celou věcí a probíhajícím řízením velice dobře a detailně obeznámen, jelikož ve věci jako zástupce kontinuálně vystupoval a mohl tak všechna práva účastnic řízení, které zastupoval (stěžovatelku a M. Š. zastupoval na základě plné moci ke všem právním úkonům ze dne 25. 2. 2004) řádně hájit a uplatňovat jak v řízení před prvostupňovým správním orgánem, tak i v odvolacím správním řízení a v řízení před krajským soudem. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí a také ve svém vyjádření ke kasační stížnosti správně poukázal na to, že se advokát Mgr. Libor Janků na vzniku celé situace svým způsobem podílel, neboť přesto že jeho klientka zemřela, tak za ní i

nadále téměř dva roky vystupoval a přebíral korespondenci. Takovéto chování zástupce zemřelé klientky však nelze přičítat k tíži prvostupňového správního orgánu. Prvostupňový správní orgán se totiž o skutečnosti, že účastnice řízení paní Z. V. zemřela dozvěděl z odvolání podaného jejími právními nástupkyněmi, které mu bylo doručeno dne 27. 2. 2004, tedy až poté co vydal rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 9. 2. 2004, č. j. 598/03-výst., a nemohl tak k této skutečnosti v průběhu předcházejícího správního řízení přihlédnout.

Na samotný závěr Nejvyšší správní soud konstatuje, že veškeré námitky vznesené stěžovatelkou, tedy i námitky které by mohla stěžovatelka případně vznést v řízení před prvostupňovým správním orgánem byly řádně přezkoumány jak žalovaným tak posléze i krajským soudem a nebyly shledány důvodnými.

Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu